

Arrest

nr. 249 063 van 15 februari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en M. GREGOIRE
Mont Saint-Martin 22
4000 LIEGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 27 november 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 oktober 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaten D. ANDRIEN en M. GREGOIRE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 oktober 2019 dienen verzoekers elk een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: de commissaris-generaal) stelt op 24 januari 2020 vast dat deze verzoeken onontvankelijk zijn, omdat verzoekers reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie,

met name Griekenland. Bij arrest van 29 september 2020 met nummer 241 589 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissingen ingestelde beroep.

Op 30 oktober 2020 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. De minderjarige kinderen worden bijgeschreven op het bevel van verzoekster. Dit zijn de bestreden beslissingen, die zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

[...]

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 28/01/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 29/09/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 5 en 12 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 22 van de Grondwet, van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het hoorrecht, van het proportionaliteitsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betogen tevens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

In een eerste onderdeel van hun middel stellen zij als volgt:

“Volgens het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: « Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Deze bepaling is de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn: Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met: a) het belang van het kind; b) het familie- en gezinsleven; c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement”.

Volgens artikel 12.2. van de terugkeerrichtlijn: "Het terugkeerbesluit en, in voorkomend geval, het besluit betreffende het inreisverbod en het besluit inzake verwijdering worden schriftelijk uitgevaardigd en vermelden de feitelijke en de rechtsgronden, alsook informatie over de rechtsmiddelen die openstaan".

Nog steeds volgens de terugkeerrichtlijn: « De lidstaten dienen en/oor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten dienen bij het gebruik van standaardformulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten, en, in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven» (Overweging nr. 6).

Zoals blijkt uit de voorbereidende werken van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, met betrekking tot artikel 7 van de laatstgenoemde wet, is de verplichting om een terugkeerbesluit te nemen tegen elke onderdaan van een derde land dat illegaal op het grondgebied verblijft uiteraard niet van toepassing als de daadwerkelijke terugkeer van een vreemdeling een schending inhoudt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Pari. St.. 53, 1825/001, p. 17). Uit het voorgaande volgt dat als de tegenpartij, in sommige gevallen bepaald in artikel 7 van de wet, een bevel moet geven om het grondgebied te verlaten aan een onderdaan van een derde land die op Belgisch grondgebied verblijft en die illegaal verblijft deze verplichting moet niet worden opgevat als zich er automatisch en onder alle omstandigheden aan op te leggen. Het onregelmatige karakter van het verblijf kan dus op zichzelf niet volstaan om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder andere factoren, voornamelijk in verband met de schending van de grondrechten die worden gewaarborgd door de artikelen 3 en 8 van het EVRM, ook in aanmerking te nemen, op een zodanige manier dat de wederpartij niet een bepaalde beoordelingsvrijheid wordt ontzegd en niet kan vertrouwen op een volledig verbonden bevoegdheid bij het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7 van de wet (RvV, arresten nr. 116.003 van 19 december 2013, nr. 132 278 van 28 oktober 2014, nr. 130 604 du 30 september 2014, nr. 129 985 du 23 september 2014, nr. 126 851 van 9 juli 2014, ...).

Volgens de Raad van State (arrest nr 234.164 van 17 maart 2016): « 11.... la compétence du requérant pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétence entièrement liée, y compris dans les cas où l'article 7. alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée prévoit qu'il « doit » adopter un tel acte. Même dans ces hypothèses, le requérant n'est en effet pas tenu d'édicter un ordre de quitter le territoire s'il méconnaît les droits fondamentaux de l'étranger puisqu'aux termes de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, qui transpose à cet égard l'article 5 de la directive, c'est « lors de la prise de la décision d'éloignement » et non pas de « l'éloignement » lui-même - par hypothèse forcé -, que le ministre ou son délégué doit, le cas échéant, tenir « compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ». Cette thèse semble confortée par le considérant 6 de l'exposé des motifs de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 précitée qui indique notamment que « conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier ».

Artikel 62, lid 1, van de Vreemdelingenwet garandeert het recht om te worden gehoord. Volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie maakt het recht om te worden gehoord, voordat een beslissing dat zijn belangen kan schaden wordt genomen, wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is: « Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arresten M., C-277/11, EU:C:2012:744. punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en Mukarubega. EU:C 2014:2336. punt 46). Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet v/orden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen »{HvJ, C-249/13, 11 december 2014, KhaledBoudjlida, §§ 34-37). De rechten van de verdediging zijn reeks regels die bedoeld zijn om een eerlijk en contradictoir debat te waarborgen, zodat elke partij de grieven en argumenten van haar tegenstander kan kennen en deze kan bestrijden. Het principe van de tegenstrijdigheid heeft tot doel om, in het kader van debatten, de rechten van de verdediging te waarborgen. De niet-naleving ervan door de overheid vormt een belangrijke onregelmatigheid. Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie opmerkt: « Volgens vaste rechtspraak maken de rechten van de verdediging, die het recht om te worden gehoord en het recht op toegang tot het dossier omvatten, deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde

van de Unie en verankerd zijn in het Handvest» (HvJ, M.G. v.Holland, C-383/13, 10 september 2013, par.32). In casu werd dit recht niet gegarandeerd door de verwerende partij.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS - arrest van 11 juni 2002. nr. 107.624). Volgens het arrest van de Raad van State nr. 216.987 van 21 december 2011: « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à sa résolution du cas d'espèce »

Dit hoofdbeginsel en deze supranationale en wettelijke bepalingen schrijven asn de tegenpartij voor een werkelijke verplichting: de tegenpartij moet een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier doen vóór een beslissing te nemen. De tegenpartij kan niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast te stellen om de terugkeer te verplichten en de ingang te verboden.

In het arrest nr. 166.987 van 29 april 2016 heeft Uw Raad beoordeeld dat: « [...] les pouvoirs de police conférés par l'article 1 de la loi précitée du 15 décembre 1980r ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat belge a souscrit. Au titre de tels engagements figurent notamment les droits garantis par les articles 3 et 8 de la Convention européenne de sauvegarde des drons de l'homme et des liberté fondamentales, lesquels sont d'effet direct et ont par conséquent aptitude à conférer par eux-mêmes des droits aux particuliers dont ces derniers peuvent se prévaloir devant les autorités administratives ou juridictionnelles sans qu'aucune mesure interne complémentaire ne soit nécessaire à cette fin. Les autorités précitées sont dès lors tenues d'écarter la disposition légale ou règlementaire qui y contreviendrait (en ce sens, voir notamment : C.E., arrêt n° 168.712 du 9 mars 2007) ».

Quod non in casu. Verzoekers werden niet uitgenodigd om hun mening te geven over hun situatie, terwijl ze elementen hadden te maken punten met betrekking tot hun gezondheidstoestand en privé- en gezinsleven.

Enerzijds lijdt Meneer [H.] laan diabetes van type II en krijgt psychologische ondersteuning (stuk 4). De verwerende partij heeft geen rekening gehouden met deze medische problemen die regelmatig door verschillende specialisten moeten worden opgevolgd.

Bijgevolg heeft de wederpartij verzoekers recht om te worden gehoord geschonden. De bestreden beslissingen bevatten geen belangenafweging, terwijl er in de onderhavige zaak bijzondere omstandigheden zijn waarmee de tegenpartij rekening had moeten houden.

Verzoekers verwijten de Dienst Vreemdelingenzaken van een automatische toepassing van artikel 7 van de wet van 15 december 1980, in strijd met de bovenvermelde verplichtingen die krachtens het nationale recht en de internationale instrumenten op haar rusten. De beslissingen zijn daarom niet wettelijk gemotiveerd. De tegenpartij maakt een manifeste fout en miskent aldus artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht, maar ook artikel 3 EVRM en artikel 22bis van de Grondwet.

Anderzijds hebben verzoekers twee minderjarige kinderen die naar de gemeentelijke school in [J.] gaan (stuk 5). De integratie van het gezin is opmerkelijk, zoals blijkt uit de vele mensen die de gelegenheid hebben gehad om hen te ontmoeten; ze zijn unaniem om hen heen door hun eenvoud, hun capaciteit en hun gevoel van welkom, de diepte en het humanisme van hun waarden. Veel burgers van de regio, met name via de vzw [C.], maken zich zorgen over het lot van deze familie en zeggen dat ze resoluut bereid zijn om hen te helpen zich te vestigen zodra ze hun verblijfsvergunning hebben gekregen: huisvesting, administratieve ondersteuning, taaltraining, werk zoeken (contacten in uitvoering), enz... (stuk 6). Een online petitie verzamelde 6113 handtekeningen (stukken 7 en 8). Tijdens de opsluiting heeft Meneer [H.], een kleermaker in opleiding, bijgedragen aan de collectieve inspanning en heeft hij 2000 maskers genaaid, die de lokale bevolking hebben geholpen (stuk 9). In het licht van al deze elementen is een aanvraag 9bis ingediend (stuk 10).

Bovendien heeft Mevrouw [K.] heeft de tante van Meneer [H.] - Mevrouw [K.] - veel lumbale problemen die een operatie in Syrië vereisen en die haar tot op de dag van vandaag nog steeds veel mobiliteitsproblemen in haar onderste ledematen bezorgen. Volgens haar artsen moet ze worden opgevolgd in fysiotherapie, neurologie, orthopedische chirurgie en ook in neurochirurgie. Het is dus duidelijk dat ze niet van de rest van haar familie kan worden gescheiden: Mevrouw [Y.], Meneer [H.] en hun kinderen. Andere leden van verzoekers familie wonen ook in hetzelfde centrum in [T.], waaronder hun laatste kind, Adam, geboren op 7 augustus 2020.

De Vreemdelingendienst heeft ook geen rekening gehouden met deze factoren, waardoor onder meer artikel 8 EVRM is geschonden door geen rekening te houden met het privé- en gezinsleven van verzoekers, en artikel 22 bis van de Grondwet door geen rekening te houden met de gevolgen van

dergelijke beslissingen voor het leven van twee kinderen die uiteindelijk een zekere stabiliteit in hun leven hebben gevonden.

Ten slotte geven de bestreden beslissingen uitvoering aan de terugkeerrichtlijn en vormen verwijderingsbesluiten op grond van artikel 74/13 van de wet. Artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 van de wet vereisen dat er rekening wordt gehouden met de gezondheidstoestand en de privé- en gezinsleven van de betrokken onderdaan van een derde land wanneer een verwijderingsbesluit wordt genomen/ de terugkeerrichtlijn ten uitvoer wordt gelegd. Volgens artikel 62§2 van de Vreemdelingenwet moeten de terugkeerbesluiten worden gemotiveerd, waarbij rekening wordt gehouden met de in artikel 74/13 genoemde elementen. Op dezelfde manier is artikel 12.1 van de terugkeerrichtlijn van toepassing. Het feit dat het administratief dossier een nota "Evaluatie artikel 74/13" zou bevatten, is niet voldoende. De terugkeerbesluiten moeten in hun schriftelijke motivatie de elementen bevatten waarmee de wederpartij rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekers en het hoger belang van hun kinderen."

2.2. Verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen als volgt:

"Verzoekende partij haalt aan dat er in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met het gezinsleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Nochtans staat in de evaluatienota 74/13 van verzoekers waarop de beslissing zich baseert het volgende te lezen: [Y.R.]

□ Hoger belang van het kind : Betrokkene verblijft in België met haar twee minderjarige kinderen. Het is in het hoger belang van de beide minderjarige kinderen om bij de ouders te blijven een mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

□ Gezins- en familielevens : Betrokkene verblijft in België met haar echtgenote en hun minderjarige kinderen. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden. Daarnaast verklaarde betrokkene een tante in België te hebben (die reeds het voorwerp is van een bevel om het grondgebied te verlaten), drie broers die in Duitsland verblijven en een zus in Denemarken, maar die behoren allen niet tot de gezinskern van betrokkene. Niettemin geniet betrokkene reeds internationale bescherming in Griekenland en bijgevolg kan het familieleven in Europa plaatsvinden. Er is dan ook geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing.

□ Gezondheidstoestand : Betrokkene bracht geen medische attesten aan, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bijgevolg zijn er geen medische elementen die een verwijdering in de weg staan.

□ Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Griekenland en zal dus niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst.

[H.H.]

□ Hoger belang van het kind : Betrokkene verblijft in België met zijn twee minderjarige kinderen. Het is in het hoger belang van de beide minderjarige kinderen om bij de ouders te blijven een mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

□ Gezins- en familielevens : Betrokkene verblijft in België met zijn echtgenote en hun minderjarige kinderen. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden. Daarnaast verklaarde betrokkene een tante in België te hebben (die reeds het voorwerp is van een bevel om het grondgebied te verlaten), zijn ouders en een zus die in Griekenland verblijven en twee zussen en een neef in Duitsland, maar die behoren allen niet tot de gezinskern van betrokkene. Niettemin geniet betrokkene reeds internationale bescherming in Griekenland en bijgevolg kan het familieleven in Europa plaatsvinden. Er is dan ook geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing.

□ Gezondheidstoestand : Betrokkene verklaarde last te hebben van een allergie. Betrokkene bracht geen medische attesten aan, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bijgevolg zijn er geen medische elementen die een verwijdering in de weg staan.

□ Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Griekenland en zal dus niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst.

In casu is bij het vastleggen van de bestreden beslissing rekening gehouden met het hoger belang van de minderjarige kinderen, gezondheidstoestand en het gezins- en familieleven.

Aldus kan vastgesteld worden dat rekening gehouden werd met het hoger belang van de kinderen. Het is niet kennelijk onredelijk om in een situatie zoals in casu, waarbij de ouders van deze twee kinderen allebei illegaal in België verblijven, aan te nemen dat het hoger belang van de kinderen die op onwettige wijze in België zijn en die nooit tot een verblijf van meer dan 3 maanden in het Rijk werden toegelaten of gemachtigd, geen beletsel vormt om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het is in het hoger belang van de kinderen dat de ouders met hun beide kinderen in Griekenland, waar zij een verblijfsvergunning hebben, een stabiel leven uitbouwen in de legaliteit.

Gezien in de evaluatienota 74/13 gemotiveerd werd over het feit zij internationale bescherming in Griekenland genieten, kan een schending van de motiveringsplicht zoals voorzien in artikelen 2 en 3 van de wet van 29-07- 1991 niet aannemelijk gemaakt worden. Artikel 74/13 vreemdelingenwet bevat overigens geen motiveringsplicht.

Geheel ten overvloede merkt verwerende partij op dat ze niet gehouden is om deze motieven uitdrukkelijk in de beslissing te vermelden. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek en uitdrukkelijk dient gemotiveerd worden omtrent de in dit artikel bepaalde belangen.

Verzoekende partij verwijst ter zake naar rechtspraak van de Raad van State (R.v.St. nr. 242.591 van 10 oktober 2018 in de zaak A.222.698/XIV-37.468):

“ Door aan te nemen, wat de belangenafweging in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft, een uitdrukkelijke motivering in de aanvankelijk bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten is vereist en enkel op grond van het ontbreken van dergelijke motivering een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aan te nemen, na nochtans te hebben vastgesteld dat uit de synthesenota van 18 maart 2016 blijkt dat bij het nemen van die bevelen om het grondgebied te verlaten “rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet”, schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de voornoemde wetsbepaling. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon derhalve niet wettig besluiten tot een schending van de formele motiveringsplicht, enkel op grond van het ontbreken van de uitdrukkelijke motieven betreffende door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vereiste belangenafweging in de aanvankelijk bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten.”

Uw Raad was eerder al van oordeel dat niet gemotiveerd moet worden op de bijlage 13quinquies zelf, maar dat een synthesenota in het dossier volstaat (zie o.a. RVV, arrest nr. 180.134 van 23/12/2016).

In het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet volstaat het wel degelijk dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat rekening is gehouden met de in deze bepaling vervatte belangen.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29-07-1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip ‘afdoende’ zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29-07- 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing wordt het determinerende motief duidelijk aangegeven op grond waarvan de beslissing is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke wetsbepalingen, immers vastgesteld dat aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omdat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verder moet worden geduïd dat de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29-07-1991, niet impliceert dat verwerende partij bij het nemen van een administratieve beslissing steeds dient uiteen te zetten waarom zij van oordeel is dat deze beslissing niet in strijd is met allerhande internationale verdragen of andere bepalingen waarin regels zijn opgenomen ter bescherming van de grondrechten.

Verzoekende partij merkt op dat de bestreden beslissing niet geldig gemotiveerd zou zijn, dat de werkelijke situatie van de verzoekers niet in overweging werd genomen, duidelijk geautomatiseerd is en dat de beslissing geen rekening hield met de individuele situatie van de verzoekers.

Deze beweringen houden echter geen stand als men gaat kijken naar de inhoud van de genomen beslissing en naar wat de wettelijke bepalingen vermelden inzake het nemen van deze beslissing.

Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotype, geijkte en gestandaardiseerde motivering, betekent dit loutere feit op zich alleen nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is. Een schending van de formele motiveringsplicht kan niet aannemelijk gemaakt worden door de verzoekster aangezien de verwerende partij vaststelt dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen:

[...]

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De verweerder merkt op dat de bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt uitdrukkelijk:

[...]

De in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van de Minister is niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij werd geweigerd.

In casu dient te worden vastgesteld dat door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 28.01.2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, waarna de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest dd. 30.09.2020 eveneens besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in toepassing van artikel 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet geheel terecht geoordeeld dat aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) diende te worden afgeleverd. De gemachtigde heeft dienaangaande kennelijk een gebonden bevoegdheid, en vermag niets anders dan in uitvoering van voormeld art. 75 §2 van het Vreemdelingenbesluit en art. 52/3 van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat verzoekende partij zich op illegale wijze op het grondgebied bevinden, bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig de hierboven geciteerde artikelen, volstaat de vaststelling dat de Commissaris-Generaal de asielaanvraag van de verzoekende partij een weigeringsbeslissing heeft genomen die zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bevindt, opdat de gemachtigde van de Staatssecretaris tot de bestreden beslissing kon besluiten.

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

De bestreden beslissing is genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan het bevel om het grondgebied werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Om een voormelde onregelmatigheid in het hoorrecht te constateren, dienen verzoekers elementen naar voren te brengen op basis waarvan nagegaan kan worden of er inderdaad sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. Zij dienen aan te tonen dat zij in casu specifieke omstandigheden hadden kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten met al dan niet vasthouding met het oog op verwijdering hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Luidens vaste rechtspraak van het HJEU, leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C- 383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39) (RVV, nr. 119.129 van 19 februari 2014).

De bewering dat er een schending van het hoorrecht kan worden vastgesteld omdat er in bestreden beslissing geen Verzoekers laten tevens na deze beweringen concreet en individueel te maken door middelen van het neerleggen van documentatie die deze beweringen zouden staven. Zij kan niet louter en alleen verwijzen naar deze problematiek, maar zij dient eventuele schendingen van bepaalde rechtsartikelen concreet en individueel te maken, wat in casu niet het geval is.

Er werd door de verzoekende partij geen enkel middel of stavingstuk aangeleverd dat erop zou kunnen duiden dat de eerbiediging van de hoorplicht zou geleid hebben tot een andere afloop inzake de beslissing. Simpelweg stellen dat er elementen zijn die de gemachtigde van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie had kunnen beïnvloeden tot het nemen van een andere beslissing volstaat hoegenaamd niet.

Wat betreft de ingediende medische stukken betreft: Het staat verzoekende partij vrij om op basis van de medische situatie, overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Tot op heden heeft verzoekende partij nagelaten dit te doen. Er kan niet aangenomen worden dat de diabetes II en de aangehaalde psychische problemen van Meneer [H.] niet behandeld kunnen worden in Griekenland, waar de familie verblijfsrecht heeft verkregen. Voorts is de Raad niet bevoegd om de ingediende medische stukken te beoordelen zonder dat daar een 9ter beslissing aan vooraf ging.

Verzoekende partij verwijst naar de individuele situatie van de verzoekers, in casu belang van het kind, duurzame contacten in België, integratie, scholing, etc. Verwerende partij laat gelden dat deze elementen in overweging werden genomen bij de evaluatie conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft scholing, integratie en het ontwikkelen van duurzame banden gedurende hun verblijf in België, laat verwerende partij eens te meer gelden dat deze banden werden opgebouwd binnen een precaire en voorwaardelijke verblijfsituatie.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

Volgens het EHRM moet er in dit geval onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63). In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

Aangezien alle leden van het gezin het voorwerp uitmaken van het bevel om het grondgebied te verlaten, blijft bijgevolg de gezinskern behouden. In casu maken verzoekers niet duidelijk dat zij hier in België een beschermd gezinsleven genieten, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. In het verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat zij duurzaam gevestigd is in België, maar toont echter niet met concrete gegevens aan dat er hinderpalen zijn voor het leiden van een privéleven elders. Niets staat verzoekers in de weg om in Griekenland samen met hun kinderen een nieuwe toekomst op te bouwen. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekende partij verblijft effectief nog maar sinds 2019 in België. Zodoende heeft zij het grootste deel van haar leven elders doorgebracht. Het is daarom verre van onbillijk te verwachten dat verzoekende partij tracht zich te hervestigen in Griekenland of elders.

Het feit dat de kinderen van verzoekers naar school gaan in België, betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het recht op onderwijs is geen absoluut recht. Het feit dat de kind hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar verzoekers niet aantonen dat een scholing niet in Griekenland kan verkregen worden.

Dat verzoekers minderjarige kinderen schoollopen in een Belgische school kan niet als hinderpaal gezien worden voor hervestiging in Griekenland of elders. Die jonge leeftijd maakt dat kinderen zich gemakkelijk zullen kunnen aanpassen aan een andere leefomgeving (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, § 90) (RVV, nr. 145.827 van 21 mei 2015). Voor wat betreft de bewering dat door een gedwongen terugkeer de kinderen van verzoekers zouden gescheiden worden van hun vertrouwde omgeving, dat dit een verstoring effect zou hebben op de kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan, dient er opgemerkt te worden dat verzoekers niet concreet verduidelijken of aantonen dat de belangen van hun kinderen geschaad zouden worden.

Een terugkeer naar Griekenland betekent niet noodzakelijkerwijze dat dit tegen hun belang is. Gelet op het precair verblijf van verzoekers in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van de ouders die op eigen risico, ondanks hun precaire verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd in België.

Verweerder beklemtoont verder dat verzoekende partij haar privéleven in België alleszins volledig heeft opgebouwd binnen een niet-duurzame verblijfssituatie. Er kan ook om die reden geen positieve verplichting in hoofde van de Belgische Staat worden weerhouden. Gelet op al deze elementen blijkt derhalve niet dat op verwerende partij enige positieve verplichting zou rusten om verzoekers op het grondgebied te gedogen.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 16 juli 2003, Mokranil/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudil Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamerl Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/ België § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat haar belangen door de bestreden beslissing op een disproportionele wijze ondergeschikt werden gemaakt aan de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering.

Verzoekende partij haalt aan dat verzoekers niet gescheiden kunnen worden van hun tante, mevrouw [K.], die eveneens naar België kwam na in Griekenland verblijfsrecht verkregen te hebben. Mevrouw [K.] maakt geen deel uit van het kerngezin van verzoekers. Wat betreft een voorgehouden gezinsleven met verzoekers tante, dient opgemerkt te worden dat verzoeker prima facie geen beschermingswaardig gezinsleven aantoont met zijn tante. Opdat in het bijzonder een relatie tussen neven, nichten en tante onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen, zijn er bovendien bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (zie mutatis mutandis EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Voorts werd de aanvraag tot verblijf van mevrouw [K.] verworpen door het CGVS op basis van dezelfde gronden als verzoeker: zij beschikt namelijk ook reeds over internationale bescherming in Griekenland. Hierdoor maakt zij ook het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

2.3.1. Verzoekers voeren onder meer de schending aan van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht. Zij betogen dat zij niet zijn gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen en dat zij, indien dit wel het geval was geweest, nog relevante gegevens naar voor hadden kunnen brengen met betrekking tot de elementen die verweerder overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in rekening dient te brengen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel, met

name de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdelingen, het gezins- of familieleven en/of het hoger belang van het kind.

2.3.2. Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelt inderdaad dat het recht om te worden gehoord integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukaburega*; HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, *Ys e.a.*).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 35).

De uitvaardiging van een terugkeerbesluit tegen een onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied verblijft wordt geregeld in het Unierecht, meer specifiek in de Terugkeerrichtlijn, en kan worden beschouwd als een bezwarend besluit voor degene tot wie het is gericht.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adreesaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (cf. HvJ 21 november 1991, C-269/90, pt. 14, en HvJ 18 december 2008, C-349/07, pt. 50).

In dit verband heeft het Hof van Justitie ook duidelijk gesteld dat het recht om te worden gehoord voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd tot doel heeft de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten betreffende onder meer de elementen vervat in artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, met name het beginsel van non-refoulement, het belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand (HvJ 11 december 2014, C-249/13, punten 48-49). Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, vormt de omzetting van voormelde bepaling uit de richtlijn.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie moet het recht om te worden gehoord worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, pt. 86 en HvJ 10 september 2013, C-383/13, pt. 32).

De Raad merkt echter tevens op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas leidt tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, pt. 38).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van de rechten van de verdediging tijdens een administratieve procedure die aanleiding geeft tot een bestuurlijke beslissing, een schending van die rechten oplevert. Voorts is niet elk verzuim om met name het recht om te worden gehoord te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13, pt. 39).

Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve

procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokken vreemdeling dienstige inlichtingen had kunnen aanvoeren die van die aard zijn dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, pt. 40).

2.3.3. Verweerder betwist niet dat verzoekers in beginsel voorafgaand aan het nemen van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, zijnde terugkeerbesluiten, dienden te worden gehoord en evenmin dat dit niet is gebeurd.

2.3.4. De vraag rijst derhalve of verzoekers aannemelijk maken dat zij, indien zij wel waren gehoord, nog elementen hadden kunnen aanbrengen die van invloed konden zijn op het beslissingsproces.

Verzoekers stellen in eerste instantie dat zij nog hadden kunnen wijzen op de gezondheidssituatie van verzoeker. Zij leggen ter staving hiervan medische attesten voor, waaruit blijkt dat verzoeker psychologisch dient te worden opgevolgd en dat hij momenteel lijdt aan diabetes type 2 en een hoge bloeddruk heeft. Zij brengen stukken bij met betrekking tot verzoekers gezondheidstoestand, die dateren van voor het nemen van de bestreden beslissingen. Zij betogen dat deze gezondheidsproblemen, die regelmatig door verschillende specialisten moeten worden opgevolgd, niet in rekening zijn gebracht. Verzoekers stellen in tweede instantie dat zij, indien gehoord, nog elementen inzake het gezins- of familieleven dan wel het hoger belang van het kind hadden kunnen aanbrengen. Zij stellen dat de kinderen intussen in België naar school gaan en dat zij als gezin intussen goed zijn geïntegreerd en een netwerk hebben dat bereid is hen te ondersteunen als zij verder in België mogen verblijven. In dit verband werden wel degelijk ook de nodige stavingstukken gevoegd bij het verzoekschrift.

In dit verband stelt verweerder in de nota met opmerkingen, onder meer, als volgt:

“Wat betreft de ingediende medische stukken betreft: Het staat verzoekende partij vrij om op basis van de medische situatie, overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Tot op heden heeft verzoekende partij nagelaten dit te doen. Er kan niet aangenomen worden dat de diabetes II en de aangehaalde psychische problemen van Meneer [H.] niet behandeld kunnen worden in Griekenland, waar de familie verblijfsrecht heeft verkregen. Voorts is de Raad niet bevoegd om de ingediende medische stukken te beoordelen zonder dat daar een 9ter beslissing aan vooraf ging.

Verzoekende partij verwijst naar de individuele situatie van de verzoekers, in casu belang van het kind, duurzame contacten in België, integratie, scholing, etc. Verwerende partij laat gelden dat deze elementen in overweging werden genomen bij de evaluatie conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.”

De Raad wijst er allereerst op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat het niet indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet verweerder er volledig van vrijstelt om rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. De Raad benadrukt dat het Hof van Justitie stelt dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dient te voldoen aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, par. 49).

Verder oordeelt de Raad dat niet zonder meer kan worden aangenomen dat de ingeroepen gezondheidsproblemen en voorgelegde medische stukken of nog de elementen inzake het hoger belang van het kind of het gezins- of familieleven in geen geval relevant zijn of een invloed konden hebben gehad op de genomen beslissingen. Evenmin kan verweerder op basis van de stukken van het administratief dossier worden gevolgd in zijn stelling dat hij reeds kennis had van deze elementen en deze reeds in rekening bracht. De in de nota aangehaalde evaluatienota's zijn niet voorhanden in het administratief dossier zoals dit is overgemaakt aan de Raad. Er wordt ook geen datum vermeld waarop deze dan zouden zijn opgesteld, zodat deze mogelijk dateren van nadien. De stukken van het administratief dossier zoals deze aan de Raad zijn voorgelegd, laten geenszins toe vast te stellen dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen een concrete beoordeling in het licht van de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft plaatsgevonden.

In zoverre verweerder in verband met de gezondheidstoestand, het gezins- of familieleven en het hoger belang van het kind een beoordeling maakt in de nota met opmerkingen, is er sprake van een a posteriori beoordeling en motivering, die de miskennis van het hoorrecht en het ontbreken van een beoordeling inzake de elementen die tijdens het horen hadden kunnen worden aangebracht voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen niet kan rechtzetten.

2.3.5. In het voorliggende geval moet worden aangenomen dat het niet horen van de verzoekers, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, hen daadwerkelijk de mogelijkheid heeft ontnomen om zich op een voldoende wijze te verdedigen in het kader van de terugkeerprocedure. Daarenboven vereist artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een individueel onderzoek, zoals hoger weergegeven, en blijkt op basis van de voorliggende stukken van het administratief dossier geenszins dat dit voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen heeft plaatsgevonden.

2.3.6. Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht in samenhang met een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt. Het middel is in die mate gegrond en leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissingen. De overige onderdelen van het middel dienen bijgevolg niet langer te worden onderzocht.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 oktober 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS